

בית משפט לתביעות קטנות בהרצליה

ת"ק 30067-02-26 רוז נ' זקרי

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת איילת טופז-אחיעזר

תובעת שיין רוז ת"ז 318432317

נגד

נתבעת שירה זקרי ת"ז 330866146

פסק דין

1. מונחת לפניי תביעה כספית על סך 25,000 ש"ח שהגישה שיין רוז (להלן: "התובעת"), כנגד שירה זקרי (להלן: "הנתבעת"), בטענה להפצת לשון הרע, ופגיעה בשם הטוב ובמשלח ידה.

תמצית טענות הצדדים:

2. התובעת טענה בכתב התביעה כי התקשרה עם הנתבעת לשם מתן שירותים מקצועיים באמצעות שיטה חדשנית שפיתחה, אך הנתבעת התנערה באופן חד-צדדי מהתשלום החוזי, ובהמשך פנתה מאחורי גבה ללקוחה של התובעת, וכינתה את התובעת "נוכלת" בשיחה טלפונית במטרה לפגוע בפרנסתה המבוססת על שיווק "מפה לאוזן". עוד טענה התובעת כי פרסום זה פגע קשות באמון ששרר בינה ובין הלקוחה, וכי עקב כך הפסיקה הלקוחה להמליץ עליה למכרותיה, דבר שהסב לה נזק תדמיתי וכלכלי כבד.
3. מנגד, הנתבעת בכתב ההגנה הכחישה הטענות וביקשה לדחות התביעה בטענה שמדובר בתביעה חסרת בסיס ראיתי מספק, שהוגשה ככלי לחץ בעקבות סכסוך כספי-חוזי. לטענת הנתבעת, ככל שנאמרו דברים, הם נאמרו בתום לב כהבעת דעה, תחושה אישית או תיאור סובייקטיבי של חוויה בשיחה פרטית וספונטנית עם חברתה הקרובה, לשם שיתוף במצוקה רגשית וקבלת תמיכה, ולא נועדו לפרסום ברבים. עוד טענה הנתבעת שהייתה באותה עת צעירה כבת 18.5, ללא ניסיון משפטי, שרויה בלחץ משפטי וכספי רב, וסובלת ממצב רפואי ונפשי מורכב.
4. בכתב התשובה, הדגישה התובעת כי אין מחלוקת שהנתבעת הכפישה אותה וכי חוק איסור לשון הרע אינו דורש זירה רבת משתתפים, אלא די בכך שההכפשה הופצה לגורם אחד כדי להקים עילה. התובעת הכחישה כי לחצה על לקוחה שלה לנדב מידע, וציינה כי זו חשפה את הדברים מיוזמתה מתוך הערכה אליה, וכן הוסיפה כי על פי הדין בתביעות מסוג זה אין הכרח בהוכחת נזק. התובעת הבהירה כי הנתבעת היא בגירה בגיל 18.5 ועליה לשאת באחריות למעשיה, ודחתה את הטענה בדבר פערי כוחות שכן שתייהן אינן מיוצגות בהליך זה.

בית משפט לתביעות קטנות בהרצלייה

ת"ק 26-02-30067 רוז נ' זקרי

תיק חיצוני:

דיון והכרעה:

5. לאחר עיון בטענות הצדדים, בראיות וכן שמיעת הצדדים, הנני קובעת כדלקמן:

6. המחלוקת בתיק זה נסובה סביב השאלה האם כינוי התובעת "נוכלת" בשיחה פרטית של הנתבעת מהווה לשון הרע כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"). התובעת טענה כי הנתבעת הכפישה אותה בפני לקוחה, ואילו הנתבעת טענה כי מדובר בשיחה אינטימית בין חברות שאינה מהווה פרסום אסור.

7. על מנת להכריע בתביעה זו, יש לבחון התקיימות השלבים שסוכמו בהרחבה בע"א 7380/06 דרור חטר-ישי נ' מרדכי גילת, פסקה 9 (פורסם, 2.3.2011):

"ככלל, בשלב הראשון יש לבחון האם הביטוי נתפס כמשפיל או פוגע בעיני האדם הסביר ובמבט אובייקטיבי; בשלב השני יש לבחון האם מדובר בביטוי אשר בגינו מוטלת אחריות בסעיפים 1 ו-2 לחוק. בשלב השלישי, ובמידה ומתקיים התנאי השני - יש לבחון האם עומדות למפרסם אחת מההגנות הקבועות בסעיפים 13-15 לחוק; בשלב האחרון נבחנת סוגיית הפיצויים." אעבור, אפוא, לבחינת התקיימות השלבים, בתיק שבפניי.

השלב הראשון: האם הביטוי נתפס כמשפיל או פוגע בעיני אדם סביר ובמבט אובייקטיבי?

8. בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם, 8.2.2012) (להלן: "עניין אורבך") קבע כב' השופט אליעזר ריבלין:

"83. בבחינת קיומה של לשון הרע יתחשב בית המשפט בדרך שבה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר. זהו מבחן אובייקטיבי, המעמיד עצמו על האופן שבו האדם הרגיל היה מבין את הפרסום, ובענייננו – בדרך שבה היה הצופה הסביר מבין אותו (עניין הרציקוביץ', בעמ' 567; עניין אפל, בעמ' 617). על כן, לא הכוונה שמאחורי הפרסום היא שתצביע על קיומה של לשון הרע, אלא המסר עימו היא מותירה את הצופה. הכוונה יכול שתשפיע על הבחינות האחרות המתבקשות בחוק אך לא על שאלת עצם קיומה של לשון הרע."

9. בענייננו, אף שהנתבעת הכחישה בכתב הגנתה את הטחת הכינוי "נוכלת" וטענה כי ככל שנאמרו דברים מדובר בשיחה פרטית שתוכנה לא הוכח (סעיפים 3,13 לכתב ההגנה), הרי שהתובעת צרפה הקלטת שיחה טלפונית (נספח ב' לבקשה לצירוף ראיות מיום 26.02.2026) שבה חברתה של הנתבעת אמרה לתובעת באופן ישיר כי הנתבעת כינתה את התובעת בכינוי זה בפניה.

10. כמו-כן, הוצגה תכתובת וואטסאפ בין התובעת ובין הנתבעת במסגרתה הנתבעת לא הכחישה כי אמרה לחברה שהתובעת "נוכלת" וכל שציינה הוא "היא חברה טובה שלי להזכירך מותר לי לספר לחברה קרובה שלי מה עובר עלי בלי קשר למה שקורה בנינו".

בית משפט לתביעות קטנות בהרצלייה

ת"ק 26-02-30067 רוז נ' זקרי

תיק חיצוני:

11. למעלה מזאת, על אף שבמהלך הדיון טענה הנתבעת כי **"ככל הנראה"** כינתה כך את התובעת הרי שבסיום הדיון השמיעה הנתבעת ההקלטה בינה ובין חברתה שבה נאמר ע"י הנתבעת באופן חד משמעי כי התובעת **"נוכלת"**, באופן הנוגד את האמור בכתב ההגנה בדבר עצם האמירה. מכאן, לא יכולה להיות מחלוקת שהנתבעת כינתה את התובעת **"נוכלת"** בפני חברתה של הנתבעת שהינה לקוחה של התובעת כאשר ביטוי זה נתפס בעיני האדם הסביר ובמבט אובייקטיבי כביטוי משפיל ופוגע.

שלב שני: האם מדובר בביטוי אשר בגינו מוטלת אחריות בסעיפים 1 ו-2 לחוק?

12. סעיף 1 לחוק שכותרתו **"לשון הרע מהי"** קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

הנה כי כן, על מנת לקבוע כי מדובר בלשון הרע, אין צורך להוכיח כי התוצאה האמורה בסעיף 1 אכן התרחשה, אלא די בכך שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו.

13. סעיף 2 לחוק שכותרתו **"פרסום מהו"** קובע:

2. (א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
- (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –
- (1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
- (2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע."

אין מחלוקת, כי הנתבעת כינתה את התובעת **"נוכלת"** בפני חברתה של הנתבעת שהינה לקוחה של התובעת.

14. בת"ק (ת"א) 71363-11-25 **ליטל וויס נ' קארין טובי אלוני** (פורסם, 7.6.2026) קבע כב' השופט דן סעדון בנסיבות דומות:

"הכינוי 'נוכל' אינו גידוף סתמי; משמעותו הרגילה מייחסת לאדם מרמה וחוסר יושר. הצמדת כינוי זה לאדם, ובפרט בהקשר עסקי, עלולה לפגוע קשות בשמו הטוב ובאמון הניתן בו. לפיכך, במבחן האדם הסביר, מדובר בביטוי המהווה לשון הרע..."

בית משפט לתביעות קטנות בהרצלייה

ת"ק 26-02-30067 רוז נ' זקרי

תיק חיצוני:

15. בנסיבות דנן, מאחר שהאמירה כוונה ישירות ללקוחה של התובעת, בעיצומו של סכסוך כספי, האדם הסביר יפרש את האמירה כייחוס ממשי של מרמה וחוסר יושר מקצועי הפוגע ישירות במשלח ידה של התובעת.

שלב שלישי: האם עומדת לנתבעת אחת מההגנות הקבועות בחוק?

16. משנמצא שפורסם כינוי המהווה לשון הרע, נעבור לבחינת ההגנות שהנתבעת טענה לתחולתן:

17. הגנת אמת בפרסום - באשר ל"הגנת אמת בפרסום" סעיף 14 לחוק קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לזוהי שאין בו פגיעה של ממש."

כדי ליהנות מהגנה זו נדרש להוכיח שני תנאים מצטברים: האחד, כי תוכן הפרסום אמיתי, והשני, כי קיים עניין ציבורי בפרסום אותו תוכן. הנתבעת תולה את טענותיה בקיומו של סכסוך חוזי-כספי המתברר בת"ק 26-01-48645 (כב' השופט בעז בן-אמתי). אולם, המחלוקת בתיק המקביל אינה רלוונטית לעצם פרסום לשון הרע וודאי שאינה רלוונטית להוכחה כי תוכן הפרסום אמיתי. הנתבעת לא הציגה כל תשתית ראייתית ממשית המעידה על התנהלות הנגועה במרמה או חוסר יושר של התובעת שמצביעה על כך שהתובעת היא "נוכלת". למעלה מן הצורך, יצוין כי לא הונחה תשתית לקיומו של עניין ציבורי בפרסום הכינוי בפני לקוחה ספציפית בשיחה טלפונית אישית.

18. הגנת תום הלב - כידוע, סעיף 15 לחוק מקנה למפרסם הגנה אם פרסם את הפרסום בנסיבות המפורטות באחד מסעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק, ובתנאי שנעשה בתום לב. סעיף 16 לחוק מגדיר את נטלי ההוכחה ביחס להגנת תום הלב.

הנתבעת טענה להגנת תום הלב ובתוך כך להבעת דעה לפי סעיף 15 לחוק וציינה, כפי שהצבעתי על כך לעיל, כי אמרה את הדברים מתוך מצוקה וחרדה בשיחה פרטית עם חברתה הקרובה. שיחה זו נועדה לקבלת תמיכה רגשית בלבד.

על מנת לחסות תחת הגנת תום הלב, ובפרט מכוח סעיף 15(3) לחוק, נדרש להוכיח ארבעה תנאים מצטברים. התנאי הראשון הוא קיומו של עניין אישי כשר שהפרסום נועד להגן עליו. התנאי השני הוא כי תוכן הפרסום נועד להגן על עניין זה. התנאי השלישי הוא שהמפרסם הפנה את הפרסום לאנשים מסוימים שזהותם מתחייבת מהוראות הסעיף, והרביעי הוא שהפרסום נעשה בתום לב.

בית משפט לתביעות קטנות בהרצלייה

ת"ק 30067-02-26 רוז נ' זקרי

תיק חיצוני:

1 בענייננו, הנתבעת לא עמדה בנטל להוכיח את התקיימות תנאים אלו. הנתבעת לא הצביעה על
2 אותו "עניין אישי כשר" המצדיק את הפרסום, ובפרט את הכינוי "נוכלת". אין זה ברור כיצד
3 תוכן הפרסום נועד להגן על עניין זה, ומדוע נדרש להגן עליו בדחיפות באמצעות הפרסום.
4
5 19. זאת ועוד, הכינוי "נוכלת" הוא קביעה עובדתית נחרצת המייחסת תכונת מרמה והתנהלות
6 בחוסר יושר, ולא ביקורת סובייקטיבית. הדבר מקשה על הכרה בהגנת הבעת דעה שהנתבעת
7 טענה לה בכתב ההגנה (ראו לעניין זה: ת"א (ראשלי"צ) 24169-01-21 סמיון יושר נ' אלדר
8 פורטנוב, פסקה 53 (פורסם, 24.3.2024).
9
10 20. נוסף על כך, הנתבעת בחרה להטיח אשמה ישירות בפני לקוחה של התובעת, אשר אף המליצה
11 על התובעת לנתבעת עצמה. עובדה זו מחזקת את הטענה שלפרסום הייתה משמעות עסקית
12 ממשית. בבואו של בית המשפט לבחון את הפרסום, עולה כי הוא חרג מהתחום הסביר והמידתי
13 הנדרש לצורך שיתוף אישי. מדובר בייחוס פוגעני של חוסר יושר לתובעת, שהיא המטפלת של
14 החברה של הנתבעת, דבר השולל לטעמי את רכיב תום הלב (ראו לעניין זה: ת"א (ת"א) 59518-
15 11-15 רהיטי דורון עיצובים בע"מ נ' אילן אלהרר, פסקה 73 (פורסם, 28.1.2018)).
16
17 21. לשם שלמות הדיון, יצוין כי התובעת הפנתה גם להסכם ההתקשרות בינה ובין הנתבעת מיום
18 12.12.2025 (להלן: "ההסכם"). הסכם זה, על היבטיו הכספיים, הינו בלב המחלוקת בין
19 הצדדים בהליך המקביל ומקור קיומה של השיחה בין הנתבעת ובין חברתה במסגרתה כותה
20 התובעת "נוכלת". מכל מקום, סעיף 25 להסכם אוסר על פרסום פוגעני, השמצות או פגיעה
21 במוניטין של המטפלת. מעיון בלשון הסעיף עולה כי האיסור החוזי מוגבל לפרסומים ברשתות
22 החברתיות, במרחב הדיגיטלי, בתקשורת או בכל פלטפורמה ציבורית אחרת, ולמעשה אינו חל
23 על שיח אינטימי ופרטי בין חברות. לפיכך, אין לקבוע כי הנתבעת הייתה מודעת לכך שהפרסום
24 הספציפי לחברתה אסור חוזית, וההכרעה תיעשה על פי חוק איסור לשון הרע בלבד.
25
26 22. הגנת "זוטי דברים" - הנתבעת טענה להגנת "זוטי דברים" בהתבסס על אופיו החד-פעמי
27 והמצומצם של הפרסום שבוצע בשיחה טלפונית אישית אחת עם חברה קרובה.
28
29 הגנה זו נדחית, שכן ייחוס מרמה וחוסר יושר מקצועי לתובעת בפני לקוחה שאינה רק בבחינת
30 חברה קרובה שמקשיבה ובבחינת שיתוף תמים, אלא נושא פוטנציאל נזק עסקי שכן הפרסום
31 עשוי לשנות את התנהלות העסקית של החברה כלפי התובעת ולו במניעת הפניית לקוחות
32 נוספים לתובעת על-ידי הלקוחה, בדומה לכך שהלקוחה הפנתה את הנתבעת לתובעת. בנסיבות
33 אלה הפרסום אינו יכול להיחשב כעניין קל ערך שאינו מצדיק תביעה, זאת גם אם מעגל התפוצה
34 של השיחה היה מצומצם.
35

בית משפט לתביעות קטנות בהרצלייה

ת"ק 30067-02-26 רוז נ' זקרי

תיק חיצוני:

23. הנה כי כן, בהעדר תחולה להגנות, יש לפנות לשלב האחרון על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה.

שלב רביעי: קביעת הסעד המתאים בנסיבות העניין -

24. חרף קיומו של הסכם בין הצדדים, הרי שהפיצוי נגזר מכוח עילת לשון הרע בלבד, שבה קיימת זכות סטטוטורית לפיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א(ב) לחוק.

25. באיזון שבין חומרת הביטוי המהווה לשון הרע, ישנם שיקולים ממתנים משמעותיים: כך, הפרסום נעשה באופן נקודתי בפני אדם אחד בלבד, חברתה הטובה של הנתבעת, בשיחה פרטית להבדיל מפרסום באמצעי תקשורת או ברשת החברתית וכן להבדיל מפרסום שהופץ ושיכול לעמוד לרשות אחרים (ראו לעניין זה: תא (ת"א) 54456-03-18 עמרי ליפשיץ נ' משה מנור, פסקה 116 (פורסם, 6.9.2020)); כמו כן, הלקוחה המשיכה להיות לקוחה של הנתבעת; נוסף על כך, ניתוח הקלטת השיחה שהציגה הנתבעת במהלך הדיון מלמד כי הנתבעת לא ניסתה לשדל את חברתה להפסיק את הטיפול אצל הנתבעת.

26. נתונים אלו, לצד גילה הצעיר של הנתבעת שהייתה במועד הפרסום כבת 18.5, הם בבחינת שיקולים ממתנים המצדיקים את העמדת הפיצוי על סך של 3,500 ש"ח.

סוף דבר:

27. התביעה מתקבלת בחלקה. הנתבעת תשלם לתובעת פיצוי בסך של 3,500 ש"ח וכן הוצאות משפט בסך 800 ₪. הסכומים האמורים ישולמו בתוך 30 יום ממועד המצאת פסק הדין, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

28. זכות להגשת בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 30 יום ממועד מתן פסק הדין.

ניתן היום, י"א חשוון תשפ"ז, 22 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

איילת טופז-אחיעזר, שופטת

